

RECENSIE

Humor, pijn en ontroering

Ze durven niet, de drie Hannesen. Ze porren elkaar de vloer op, maar maken geen aanstalten om op te gaan. Even een robbertje stoeien helpt. Aarzelend lopen ze met z'n drieën naar de lage kast die midden op het podium staat. De kast waarin de spullen van Hanna liggen. Haar altaartje, zogezegd. Ze leggen er eerbiedig hun handen op, kijken naar elkaar, naar de kast en omhoog, naar die grote engelenvleugels, die het toneelbeeld overheersen. Daar is Hanna. In de hemel. Ze is uit het raam gevlogen. Maar weg is ze niet. 'Ze is onder ons', zegt moeder. En dat zal Hannes weten. Met z'n drieën spelen de acteurs de rol van de achtjarige Hannes. Zijn zusje Hanna is al voor zijn geboorte gestorven. Hij is het vervangkind dat gebukt gaat onder het onverwerkte verdriet van zijn ouders. Leed waar niet tegen op te boksen valt. Al beheerst de dood van Hanna zijn leven, er moet mee afgerekend worden om zelf te kunnen bestaan. Wat aarzelend en beedeerd begint, ontwikkelt zich gaandeweg tot een brutaal spel dat hard gespeeld wordt. De drie acteurs Christian Cadenbach, Lennart Monaster en Gijs Nollen vertolken als een geoliede drie-eenheid de jongen die moet vechten tegen de bierkaai die Hanna heet. Het drietal is zo met elkaar versmolten dat het lijkt alsof hun spel voortkomt uit een en dezelfde bron. Hun emoties, hun gedragingen, hun branie

JEUGDTHEATER

★★★★☆

Gezien: 'Nu even niet' (7+)
Door: Het Laagland **In:** Parkstad Limburg Theater Heerlen (21/10) **Nog te zien in:** Sittard (17/11, 06/01, 26/01 en 25/05) en Nijmegen 02/12).

en lol komen uit één lijf dat drie hoofden lijkt te hebben, drie rompen en twaalf ledematen. Tegelijkertijd behouden ze alle drie genoeg eigenheid om hun spel te voorzien van ironische kanttekeningen of een rivaliserend tintje. Regisseur Inèz Derksen heeft het drietal, met oog voor detail, tot goed getimed en uitkiend samenspel weten te coachen, waarin het gespeel met Hanna's spullen tot verrassend hilarische, pijnlijke en ontroerende momenten leidt. De scènes waarin haar laarsjes een hoofdrol spelen, de vele foto's van haar tegenover dat ene kleine pasfotootje van Hannes zelf, het begieten van haar grafje, het spel met haar bestek. Uiteindelijk brengt een wrede droom vrede en promoveert Hannes de uitvaartsmartlap *Waa-aarheen lei-eidt de weg* tot levenslied. Deze ontroerende voorstelling is met zoveel eerbied en begrip voor de dood en het leven gemaakt, dat er heel wat te lachen valt. Mis haar niet!

JOS PROP

Scène uit de Laagland-voorstelling 'Nu even niet'.

foto Joost Milde